

erindrer det høje Ting om, at Husejerne paa et tidligt Tidspunkt fik gennemført et Moratorium, der sikrede dem imod, at deres Prioriteter blev opsagt, og at deres Renteudgifter blev forhøjet, vil ærede Medlemmer sikkert indrømme, at der ikke har været tilstrækkelig Rimelighed for de Lejefordyrrelser, som allerede har fundet Sted i en Mængde Ejendomme. Skulde man mene, at det er for langt at gaa tilbage til den 1. August 1914 med Kendelsernes Virkning, burde man i hvert Fald — det er det, jeg subsidiært vil foreslaa — gaa tilbage til den Dato, da Københavns Grundejerforening udstedte sin Proklamation om en almindelig Husleje-forhøjelse, nemlig den 22. Marts. Jeg minder om, at den norske Lov eller den provisoriske Forordning er videregaaende i denne Henseende end Lovforslaget her, idet Afgørelserne dér virker tilbage og forbyder Opkrævning af saadanne Forhøjelser, som tidligere er iværksatte.

Jeg kunde endvidere ønske, at Lejerne var blevet fyldigere repræsenteret i Udvalget, idet det forekommer mig, at Lejerinteresserne efter den Affattelse, Lovforslaget har, paa Forhaand er i Mindretal. Det er muligvis et meget vanskeligt Spørgsmaal, da jeg tænker mig, at der er ført Forhandlinger med Grundejerforeningen og dens Repræsentanter om disse Udvalgs Sammensætning, og det er muligvis vanskeligt at naa til Enighed om en Forandring heraf, men jeg synes, det er et af de Punkter, hvor man har favoriseret Ejerne mere end fornødent. Man giver Ejerne lige saa mange Medlemmer i Udvalget som Lejerne og beskikker en Formand, som ikke maa være Husejer eller Lejer af en saadan Beboelseslejlighed, som omfattes af Loven, og hermed er i Virkeligheden Ejerinteresserne stærkere repræsenterede end Lejerinteresserne, og jeg henstiller, om man ikke kan enes om en Ordning, der i nogen Grad bøder paa dette uheldige Forhold.

Jeg ønsker stærkt, at denne Sag maa kunne ordnes hurtigt, og det er vel ogsaa muligt. Jeg forstod paa det ærede Medlem fra Ringkøbing, at han og hans Parti ønskede Lovforslaget i Udvalg, men jeg haaber, at denne Udvalgsbehandling maa blive kortvarig, saa at det meget snart kan blive afgjort, om der overhovedet af Lovgivningsmagten skal foretages noget paa dette Omraade. Jeg kan ikke antage, at Lovforslaget, hverken saaledes som det foreligger eller med de Ændringer, jeg har antydet, skulde møde væsentlig Modstand,

og jeg kan navnlig ikke antage det, efter at jeg har set, at Københavns Grundejerforenings Formand, Kaptajn Jurckmann, som er Ophavsmanden til hele denne Kampagne, i et af Aftenbladene i Gaar i et Interview har udtalt, at han i Virkeligheden var godt tilfreds med Lovforslaget, og han antog, at det vilde føre til Ret og Billighed. Ja, naar Grundejerforeningens Formand har den Opfattelse, kan jeg ikke tro, at der skulde være nogen Modstand her overfor Lovforslagets Gennemførelse. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har den samme lyse Tro som Grundejerforeningens Formand, at vi ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag skulde være garderede mod, at der paa dette Omraade øves Uret. Ingenlunde, men ikke desto mindre ønsker jeg naturligvis at medvirke til Spørgsmalets Løsning. Jeg støtter navnlig min Forventning om, at Sagen ikke vil møde Modstand her, paa den Omstændighed, som jeg før nævnedes, at vi fra alle Sider var enige om at gennemføre Moratoriet for Pantegæld — det er senest vedtaget den 1. December 1915 —, hvorved Husejerne beskyttes. Man mente nemlig, at Ret og Billighed krævede, at Husejerne sikredes paa denne Maade, og nu mener vi, at Ret og Billighed byder, at Lejerne sikres mod de Anslag, der aabenbart tilsigtes mod dem af Ejerne.

Som jeg har søgt at skildre, er Boligforholdene hos os meget fortvivlede, og navnlig gælder dette Familier med Børn. Saadanne Familier er uhyre vanskeligt stillede, idet de stadig tvinges til at skifte Lejlighed, og denne Usikkerhed er endnu værre, saa længe vi ikke har løst Spørgsmaalet om en eventuel Indgriben overfor Lejeforhøjelser. Forholdene forværres, saa længe vi her befinder os paa det usikre, og jeg henstiller derfor indtrængende, at man fremmer den foreliggende Sag hurtigst muligt og saa godt som muligt, og navnlig mener jeg, at de mindre Ændringer, som jeg har tilladt mig at antyde, burde indføres i Lovforslaget, for at Loven kan faa den Virkning, som jeg ønsker.

Til Slutning vil jeg atter sige, at vi med dette Lovforslags Gennemførelse ingenlunde yder noget værdifuldt Bidrag til selve Boligspørgsmalets Løsning. Her er fremdeles meget vigtige Opgaver, som man, hvor nødigt man end vil det fra visse Sider i Samfundet, kommer til at beskæftige sig med, hvis ikke Fremtiden paa dette Omraade skal blive mørkere og